

Η αγάπη εκπληρώνει τον νόμον

Εδάφια κλειδιά: «Εις μηδένα μη οφείλετε μηδέν ειμή το να αγαπάτε αλλήλους· διότι ο αγαπών τον άλλον εκπληροί τον νόμον.»

— **Ρωμαίους 13:8**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ρωμαίους 13:8-10· Α΄ Κορινθίους 13:1-13

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ
Αποστόλου Παύλου, μερικοί Εβραίοι που είχαν μεταστραφεί για να ακολουθήσουν τον Χριστό επέμεναν ότι η τήρηση διαφόρων χαρακτηριστικών του Μωσαϊκού Νόμου ήταν προϋπόθεση για να ζεις εν Χριστώ. Ο Παύλος αντέκρουσε αυτό το λάθος, εξηγώντας ότι κανένας Εβραίος δεν είχε λάβει ζωή υπό τον Νόμο, ο οποίος απέδειξε ότι όλοι ήταν

αμαρτωλοί και είχαν ανάγκη από έναν λυτρωτή. Επιπλέον, ο Παύλος προειδοποίησε ότι η πίστη στον Χριστό ήταν ο μόνος τρόπος για να ελευθερωθούμε από την αμαρτία και να κερδίσουμε ζωή. —Ρωμ. 3:20-24

Σε άλλο σημείο, ο Παύλος επεσήμανε ότι ήταν σχέδιο του Θεού από την αρχή να αντιμετωπίσει το λαό του με πίστη. (Γαλ. 3:7-9) Με βάση τα επιχειρήματα που εκτίθενται στα πρώτα έντεκα κεφάλαια του βιβλίου των Ρωμαίων, ο Παύλος ξεκινά το κεφάλαιο δώδεκα λέγοντας: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, διά των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσετε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν,

αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία.» —Ρωμ. 12:1

Στο βασικό μας εδάφιο, ο Παύλος τονίζει την ανάγκη «Αύτη είναι η εντολή μου, να αγαπάτε αλλήλους, καθώς σας ηγάπησα. Μεγαλητέραν ταύτης αγάπην δεν έχει ουδείς, του να βάλη τις την ψυχήν αυτού υπέρ των φίλων αυτού. Σεις είσθε φίλοι μου, εάν κάμνητε όσα εγώ σας παραγγέλλω». (Ιωάννης 15:12-14) Σε αυτά τα εδάφια η λέξη «αγάπη» είναι μετάφραση της ελληνικής λέξης *άγαπη*.

Στην Καινή Διαθήκη υπάρχουν δύο διαφορετικές ελληνικές λέξεις- φιλέω και αγαπάω— που έχουν μεταφραστεί ως η λέξη «αγάπη» (love). Η αγάπη του φιλέω είναι «αδελφική αγάπη» ή «στοργή» και συχνά βασίζεται σε μια υπάρχουσα σχέση ή φιλία.

Η αγάπη του αγαπάω είναι η υψηλότερη μορφή αγάπης, την οποία η Αγία Γραφή περιγράφει ως θεόμορφη, ανιδιοτελή αγάπη. (Α' Ιωάννου 4:8-12) «Ο Θεός αγάπησε τόσο τον κόσμο, ώστε έδωσε τον μονογενή του Υιό». (Ιωάννης 3:16) Η αγάπη που επέφερε τη λύτρωσή μας ήταν εντελώς ανιδιοτελής από την πλευρά του Θεού. Δεν αδίκησε τα πλάσματά του στην καταδίκη τους σε θάνατο. Ούτε ο άνθρωπος έκανε ποτέ κάτι για τον Δημιουργό του που θα μπορούσε να τον υποχρεώσει να αποκαταστήσει τη ζωή στο ανθρώπινο δημιούργημά του. Η αγάπη του Θεού που επέφερε στη λύτρωσή μας ήταν θεϊκή, ανιδιοτελής, πραγματική αγάπη (υπό την έννοια της λέξεως βάσει της αρχαίας της ετυμολογίας).

Στο μάθημα του Παύλου περί αγάπης, που καταγράφεται στην επιστολή του Α' Προς Κορινθίους 13, την περιγράφει με αυτά τα λόγια: «Η αγάπη μακροθυμεί, αγαθοποιεί, η αγάπη δεν φθονεί, η αγάπη δεν αυθαδιάζει, δεν επαίρεται, δεν ασχημονεί, δεν ζητεί τα εαυτής, δεν παροξύνεται, δεν διαλογίζεται το κακόν, δεν χαίρει εις

την αδικίαν, συγχαίρει δε εις την αλήθειαν· πάντα ανέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει. Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει· τα άλλα όμως, είτε προφητεΐαι είναι, θέλουσι καταργηθή· είτε γλώσσαι, θέλουσι παύσει· είτε γνώσις, θέλει καταργηθή.» —Α' Κορ. 13:4-8

Τα καταληκτικά λόγια του εδαφίου-κλειδί μας, «αυτός που αγαπά [αγάπη] τον άλλον έχει εκπληρώσει τον Νόμο», φέρνει την αντίθεση του «Νόμου» έναντι της «πίστης που εργάζεται με αγάπη», σε αρμονική συμφωνία. (Γαλ. 5:6) Παρόμοια, ο Ιησούς είπε ότι το να αγαπász [αγάπη] τον Θεό καθώς και τον πλησίον σου, «εν ταύταις ταις δύο εντολαίς όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται». (Ματθ. 22:36-40) Επιπλέον, ο Παύλος δηλώνει: «Αν υπάρχει κάποια άλλη εντολή, γίνεται εν συντομία κατανοητή σε αυτό το ρητό, ... η αγάπη [αγάπη] είναι η εκπλήρωση του νόμου». —Ρωμ. 13:9,10 ■